

MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI

Anul 183 (XXVII) — Nr. 690

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 11 septembrie 2015

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
HOTĂRĂRI ALE SENATULUI		
53.	— Hotărâre pentru modificarea Hotărârii Senatului nr. 50/2012 privind aprobarea componenței numerice și nominale a comisiilor permanente ale Senatului	2
DECRETE		
724.	— Decret privind conferirea unor decorații	2
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI		
725.	— Hotărâre pentru stabilirea normelor de aplicare a cap. IV din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, referitoare la acordarea recompenselor și răspunderea disciplinară a polițiștilor	3–7
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE		
113.	— Ordin al viceprim-ministrului, ministrul afacerilor interne, pentru completarea Ordinului ministrului internelor și reformei administrative nr. 521/2008 privind asigurarea structurilor Ministerului Afacerilor Interne care nu dispun de suport logistic propriu	8
ACTE ALE COLEGIULUI MEDICILOR DIN ROMÂNIA		
21.	— Decizie pentru modificarea Deciziei Consiliului național al Colegiului Medicilor din România nr. 20/2015 privind stabilirea datelor organizării alegerilor din mandatul 2015—2019, adoptarea Regulamentului electoral privind alegerea conducerii Colegiului Medicilor din România și aprobarea componenței Comisiei Electorale Centrale	8
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE		
	Decizia nr. 13 din 22 iunie 2015 (Completul competent să judece recursul în interesul legii)	9–15

HOTĂRĂRI ALE SENATULUI

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

SENATUL

HOTĂRÂRE**pentru modificarea Hotărârii Senatului nr. 50/2012
privind aprobarea componenței numerice și nominale
a comisiilor permanente ale Senatului**

În temeiul prevederilor art. 64 alin. (4) și art. 67 din Constituția României, republicată, precum și ale art. 46 și 47 din Regulamentul Senatului, aprobat prin Hotărârea Senatului nr. 28/2005, cu modificările și completările ulterioare,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Hotărârea Senatului nr. 50/2012 privind aprobarea componenței numerice și nominale a comisiilor permanente ale Senatului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 870 din 20 decembrie 2012, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

— la anexa nr. IX „Componența Comisiei pentru învățământ, știință, tineret și sport”, domnul senator Dumitrescu Cristian-Sorin — Grupul parlamentar al Partidului Social Democrat — se include în componența comisiei în locul domnului senator Stuparu Timotei — Grupul parlamentar al Partidului Social Democrat.

Această hotărâre a fost adoptată de Senat în ședința din 8 septembrie 2015, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
IOAN CHELARU

București, 8 septembrie 2015.
Nr. 53.

D E C R E T E

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T**privind conferirea unor decorații**

În temeiul prevederilor art. 94 lit. a) și ale art. 100 din Constituția României, republicată, ale art. 4 alin. (1), ale art. 6 lit. A și ale art. 10 din Legea nr. 29/2000 privind sistemul național de decorații al României, republicată, în semn de înaltă apreciere pentru contribuția avută la dezvoltarea relațiilor de colaborare și prietenie româno-portugheze,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Art. 1. — Se conferă Ordinul Național *Serviciul Credincios* în grad de *Mare Ofițer*:

1. domnului dr. José Manuel Nunes Liberato, șeful Casei Civile, Administrația Prezidențială a Republicii Portugheze;

2. domnului ambasador António José Emauz de Almeida Lima, șeful Protocolului de Stat;

3. doamnei ambasador Luísa Bastos de Almeida, consilier prezidențial.

Art. 2. — Se conferă Ordinul Național *Serviciul Credincios* în grad de *Comandor* domnului dr. Pedro Maria Santos Pessoa

e Costa, vicepreședinte al Agenției pentru Investiții și Comerț Exterior din Republica Portugheză.

Art. 3. — Se conferă Ordinul Național *Pentru Merit* în grad de *Mare Cruce* domnului dr. João Bernardo de Oliveira Martins Weinstein, ambasador al Republicii Portugheze la București.

Art. 4. — Se conferă Ordinul Național *Pentru Merit* în grad de *Mare Ofițer* doamnei profesor dr. Ana Paula Laborinho, președinte al Institutului „Camões”.

Art. 5. — Se conferă Ordinul Național *Pentru Merit* în grad de *Comandor* doamnei dr. Maria Manuel Morais e Silva, consilier diplomatic.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

**În temeiul art. 100 alin. (2) din
Constituția României, republicată,
contrasemnăm acest decret.**

PRIM-MINISTRU
Victor-Viorel Ponta

București, 10 septembrie 2015.
Nr. 724.

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

pentru stabilirea normelor de aplicare a cap. IV din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, referitoare la acordarea recompenselor și răspunderea disciplinară a polițiștilor

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 62⁸ din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Domeniu de reglementare

Art. 1. — Prezenta hotărâre stabilește normele de aplicare a prevederilor cap. IV din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, cu modificările și completările ulterioare, denumită în continuare *Statut*, referitoare la acordarea recompenselor și răspunderea disciplinară a polițiștilor.

Definiții

Art. 2. — (1) În sensul prezentei hotărâri, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

a) *actele cercetării* — orice act încheiat în cadrul procedurii disciplinare;

b) *persoana în drept* — persoana competentă să acorde recompense, să aplice atenționări fără parcurgerea procedurii disciplinare sau să dispună cercetarea prealabilă;

c) *polițistul desemnat* — polițistul care efectuează cercetarea prealabilă, potrivit art. 59 alin. (3)—(5) din Statut;

d) *polițistul asistent* — polițistul care, la cererea polițistului cercetat, îl asistă în cadrul procedurii disciplinare, în condițiile art. 58³ alin. (4) și (5) din Statut.

(2) În sensul alin. (1) lit. b), prin persoana competentă să acorde recompense ori să aplice atenționări fără parcurgerea procedurii disciplinare se înțelege persoana care are competența de numire a polițistului, șeful ierarhic superior al acesteia care are competență de gestiune a resurselor umane sau, după caz, șeful care îndeplinește funcția similară celui care a aplicat sancțiunea disciplinară, identificată potrivit art. 54 alin. (1)¹ și (12) din Statut.

(3) În sensul alin. (1) lit. b), prin persoana competentă să dispună cercetarea prealabilă se înțelege persoana identificată potrivit art. 59 alin. (2) din Statut, astfel:

a) persoana care are competența de numire în funcție a polițistului cercetat, inclusiv de împuternicire pentru îndeplinirea atribuțiilor unei funcții de conducere;

b) șeful unității ierarhic superioare celei în care este încadrat polițistul cercetat care are competență de gestiune a resurselor umane;

c) șeful unității la care polițistul este delegat sau detașat;

d) șeful instituției de învățământ din Ministerul Afacerilor Interne la care polițistul urmează cursuri sau susține examene de carieră;

e) șeful instituției subordonate Ministerului Afacerilor Interne care exercită competențe de coordonare și control metodologic al serviciilor publice comunitare sau ministrul afacerilor interne, pentru polițiștii din cadrul serviciilor publice comunitare sau detașați la aceste servicii.

CAPITOLUL II

Recompensarea polițiștilor

Acordarea recompenselor

Art. 3. — (1) Recompensarea se realizează în scopul recunoașterii publice a meritelor polițistului care se evidențiază în mod deosebit în îndeplinirea atribuțiilor de serviciu și a misiunilor, precum și pentru motivarea personalului în vederea obținerii unor rezultate superioare în activitatea profesională.

(2) Recompensele se acordă cu obiectivitate, în mod echitabil și principial.

(3) Recompensa se aduce, de regulă, la cunoștința personalului structurii din care face parte polițistul recompensat.

Competențe de acordare a recompenselor

Art. 4. — Recompensele prevăzute de Statut se acordă de persoana în drept, din proprie inițiativă sau la propunerea șefilor polițistului care nu au competență de numire în funcție a acestuia.

Elemente de analiză

Art. 5. — Elementele care pot fi avute în vedere la formularea propunerilor de recompensare a polițistului, de către șefii prevăzuți la art. 4, fără a se limita la acestea, sunt:

a) comportamentul exemplar și conduita profesională generală a polițistului;

b) rezultate deosebite în îndeplinirea atribuțiilor de serviciu și misiunilor;

c) faptele polițistului care au adus prestigiu instituției în societate;

d) implicarea în activități profesionale desfășurate în interesul și în sprijinul persoanei, comunității și instituțiilor statului;

e) posibilitatea ca recompensa acordată să stimuleze polițistul în obținerea unor rezultate mai bune în activitatea sa profesională.

CAPITOLUL III

Răspunderea disciplinară

SECȚIUNEA 1

Dispoziții comune privind procedura disciplinară

1. Cadrul procedural

Cadrul procedurii disciplinare

Art. 6. — (1) Procedura disciplinară se realizează cu respectarea principiilor, garanțiilor, regulilor și competențelor prevăzute în cap. IV din Statut și a prevederilor prezentei hotărâri.

(2) Procedura disciplinară este inițiată prin declanșarea cercetării prealabile, presupune sesizarea și consultarea Consiliului de disciplină, după caz, și se finalizează prin soluționarea definitivă a cauzei.

(3) Persoana în drept care a luat cunoștință, în scris, de comiterea unei abateri disciplinare este obligată să dispună, prin rezoluție, declanșarea cercetării prealabile.

Confidențialitatea procedurilor

Art. 7. — Procedura disciplinară se desfășoară cu respectarea dispozițiilor legale referitoare la informațiile clasificate și la protecția datelor cu caracter personal.

2. Citarea**Modalitățile de citare**

Art. 8. — (1) Citarea se face, de regulă, prin înștiințare scrisă cu semnătură de primire, înmănată la sediul unității în care își desfășoară activitatea polițistul cercetat.

(2) Citarea se poate face și:

a) prin scrisoare recomandată, cu confirmare de primire, expediată la domiciliul, reședința ori la adresa de corespondență, indicate de polițist în scris, din România;

b) prin afișare la domiciliul sau la reședința polițistului, numai în cazul refuzului de primire sau expirării termenului pentru corespondența prevăzută la lit. a);

c) prin intermediul poștei electronice, al oricărui altui sistem de mesagerie electronică ori telefonic, cu acordul polițistului cercetat;

d) în orice modalitate convenită cu polițistul cercetat.

(3) În situația prevăzută la alin. (2) lit. c) și d), polițistul desemnat sau, după caz, membrii Consiliului de disciplină, denumit în continuare *Consiliu*, încheie un proces-verbal în care consemnează informații privind obținerea acordului polițistului cercetat și modalitatea în care se va realiza citarea. Procesul-verbal se semnează și de polițistul cercetat.

(4) Dovada citării se realizează prin confirmarea de primire, procesul-verbal de afișare, un înscris sau înregistrare care confirmă modalitățile prevăzute la alin. (2) lit. c) și d).

Situațiile de citare

Art. 9. — Citarea se poate face pe parcursul procedurii disciplinare, ori de câte ori polițistul desemnat sau președintele Consiliului apreciază necesară prezența polițistului cercetat.

Cuprinsul citației

Art. 10. — Citația este individuală și cuprinde următoarele elemente:

a) denumirea și adresa unității la nivelul căreia se desfășoară procedura disciplinară;

b) data emiterii citației;

c) numele și prenumele polițistului citat, motivul citării, precum și locul unde va fi citat;

d) data, ora și locul în care se va prezenta polițistul citat;

e) semnătura polițistului desemnat sau, după caz, a președintelui Consiliului.

Neprezentarea polițistului citat

Art. 11. — (1) Procedura disciplinară continuă chiar și în lipsa polițistului cercetat, atunci când:

a) refuză să semneze de primire înștiințarea scrisă;

b) deși a fost citat conform procedurii, nu se prezintă și nu face dovada imposibilității de prezentare.

(2) În situațiile prevăzute la alin. (1), se întocmește un proces-verbal.

Confirmarea procedurii de citare

Art. 12. — Prezența polițistului cercetat în fața polițistului desemnat sau a Consiliului, la data, ora și locul citării, înlătură orice viciu de procedură legat de citarea acestuia.

3. Exercițarea drepturilor polițistului cercetat**Dreptul de a cunoaște actele cercetării**

Art. 13. — (1) În vederea exercitării dreptului polițistului cercetat de a cunoaște actele cercetării, cu ocazia prezentării în urma primei citări, polițistul desemnat prezintă acestuia, spre studiere, materialul de sesizare care stă la baza declanșării cercetării disciplinare.

(2) În vederea studierii celorlalte acte ale cercetării, polițistul cercetat poate formula o cerere scrisă, adresată polițistului desemnat sau președintelui Consiliului, după caz.

(3) Cererea prevăzută la alin. (2) se înregistrează la secretariatul unității la nivelul căreia se desfășoară procedura disciplinară.

(4) Polițistul desemnat sau, după caz, președintele Consiliului ia măsuri pentru ca în termen de cel mult 5 zile lucrătoare de la înregistrarea cererii să permită polițistului cercetat să consulte, în întregime, actele cercetării.

(5) Polițistul asistent are acces la actele cercetării în același timp și în aceleași condiții cu polițistul cercetat.

Exercițarea dreptului la apărare

Art. 14. — (1) În scopul exercitării dreptului la apărare, polițistul cercetat are dreptul:

a) să solicite administrarea de probe în apărarea sa;

b) să depună orice înscrisuri doveditoare pe care le deține, inclusiv rapoarte personale și rapoarte de expertiză extrajudiciară;

c) să noteze date și informații din actele cercetării, care nu sunt clasificate potrivit legii;

d) să primească, în fotocopie, raportul de cercetare prealabilă, inclusiv în stadiul de proiect, încheierea Consiliului, actul administrativ de sancționare și decizia motivată a persoanei în drept, care nu sunt clasificate potrivit legii.

(2) În exercițarea dreptului la apărare al polițistului cercetat, polițistul asistent are drepturile prevăzute la alin. (1), cu excepția întocmirii în nume personal a declarațiilor și rapoartelor polițistului cercetat.

Consemnarea accesării actelor cercetării

Art. 15. — (1) Polițistul desemnat sau, după caz, președintele Consiliului întocmește un proces-verbal, în care consemnează condițiile în care a fost asigurat accesul la actele cercetării, inclusiv situațiile în care au fost realizate și predate fotocopii ale unor acte ale cercetării. Procesul-verbal se prezintă pentru semnare polițistilor care au accesat actele cercetării.

(2) În procesul-verbal se consemnează și situațiile în care consultarea actelor cercetării sau doar a unora dintre acestea nu a fost posibilă din cauza neîndeplinirii condițiilor privind accesul la informații clasificate ori neprezentării polițistului cercetat.

4. Suspendarea și încetarea suspendării procedurii disciplinare**Suspendarea și încetarea suspendării procedurii disciplinare**

Art. 16. — (1) Situațiile privind suspendarea procedurii disciplinare, potrivit art. 60 alin. (2) și art. 62⁵ din Statut, se constată de polițistul desemnat sau, după caz, de membrii Consiliului.

(2) Disjungerea unei cauze, în situațiile prevăzute la art. 60 alin. (3) și art. 62⁵ din Statut, se realizează cu aprobarea persoanei în drept.

(3) Atunci când suspendarea este consecința sesizării organelor de urmărire penală, după disjungere, procedura continuă pentru acei polițiști sau pentru acele fapte care nu fac obiectul sesizării.

(4) Suspendarea procedurii disciplinare și încetarea suspendării acesteia se constată printr-un proces-verbal întocmit de persoanele prevăzute la alin. (1), care se prezintă spre aprobare persoanei în drept.

5. Desemnarea unor persoane în cadrul procedurii disciplinare**Criterii pentru desemnarea unor persoane**

Art. 17. — (1) Polițistul desemnat, membrii Consiliului și secretarul acestuia nu pot fi din rândul persoanelor care:

a) au calitatea de șef nemijlocit sau subordonat al polițistului cercetat;

b) au calitatea de soț, rudă sau afin, până la gradul al patrulea inclusiv, cu polițistul cercetat ori se află într-o altă situație de conflict de interese prevăzută de lege;

c) sunt subiectul unei proceduri disciplinare în curs;

d) sunt sub efectul unei sancțiuni disciplinare;

e) au calitatea de suspect sau inculpat ori au fost trimise în judecată;

f) sunt condamnate sau față de acestea s-a dispus renunțarea la aplicarea pedepsei ori amânarea aplicării pedepsei printr-o hotărâre judecătorească rămasă definitivă.

(2) Dispozițiile alin. (1) lit. d)—f) se aplică și cu privire la numirea membrilor colectivului de polițiști, denumit în continuare *colectiv*.

(3) Nu pot fi membri ai Consiliului polițistul desemnat și polițistul asistent.

Abținerea, recuzarea și alte situații

Art. 18. — (1) Polițistul aflat în una dintre situațiile prevăzute la art. 17 este obligat să se abțină de la efectuarea de acte ale cercetării și să formuleze, de îndată, cerere de abținere.

(2) Polițistul cercetat poate să formuleze cerere de recuzare a polițistului aflat în situațiile prevăzute la art. 17, de îndată ce are cunoștință despre existența vreuneia dintre acestea.

(3) Cererea de abținere sau de recuzare, temeinic motivată, se face în scris și se depune la secretariatul unității la nivelul căreia se efectuează cercetarea prealabilă sau, după caz, este constituit Consiliul.

(4) Cererea se analizează și se soluționează în termen de două zile lucrătoare de către persoana în drept. În vederea soluționării cererii, structura de resurse umane întocmește un referat pe care îl prezintă persoanei în drept.

(5) Persoana în drept se poate sesiza și din oficiu cu privire la existența uneia dintre situațiile prevăzute la art. 17.

(6) Persoana în drept dispune, prin rezoluție, respingerea cererii ca neîntemeiată sau admiterea acesteia. Până la soluționarea cazului de abținere sau de recuzare, polițistul desemnat sau membrul Consiliului nu mai poate îndeplini acte de cercetare.

(7) Polițistul va fi înlocuit prin act administrativ al persoanei în drept, atunci când din motive întemeiate, altele decât cele de abținere sau recuzare, nu își poate desfășura activitatea în cadrul procedurii disciplinare, precum și în situația admiterii cererii de abținere sau de recuzare. În această situație, persoana în drept indică actele îndeplinite de polițist care rămân valabile.

6. Termene procedurale

Calculul termenelor procedurale

Art. 19. — La calculul termenelor privind depunerea sau comunicarea unor documente în cadrul procedurii disciplinare se ia în considerare data depunerii documentului la secretariatul unității, la oficiul poștal sau la serviciul de curierat rapid ori la un serviciu specializat de comunicare.

SECȚIUNEA a 2-a

Cercetarea prealabilă

Declanșarea cercetării prealabile

Art. 20. — Cercetarea prealabilă se declanșează de persoana în drept, prin act administrativ, în condițiile art. 59 alin. (3)—(5) din Statut.

Inițierea cercetării prealabile. Citarea polițistului

Art. 21. — (1) După emiterea actului administrativ prevăzut la art. 20, polițistul desemnat procedează la citarea polițistului cercetat.

(2) Cu această ocazie îi aduce la cunoștință polițistului cercetat actul administrativ de declanșare a cercetării prealabile și îi solicită rapoarte scrise cu privire la faptele cercetate ce pot constitui abateri disciplinare.

Administrarea probatoriului

Art. 22. — (1) Polițistul desemnat este obligat să strângă probele care pot conduce la aflarea adevărului cu privire la existența sau inexistența abaterii disciplinare, gravitatea și condițiile care au cauzat sau favorizat săvârșirea acesteia, să evalueze și să se pronunțe motivat, prin proces-verbal, cu privire la relevanța, concludența și utilitatea probelor solicitate de către polițistul cercetat.

(2) Pe timpul cercetării prealabile, cu respectarea prevederilor legale, se pot desfășura următoarele activități: verificarea unor înscrisuri, inclusiv privind activitatea desfășurată anterior de polițistul cercetat; constatarea, la fața locului, a unor situații de fapt; inventarieri, audieri de martori, controale financiar-contabile, ridicări de înscrisuri, precum și alte activități necesare lămurii cauzei.

Prezentarea dosarului de cercetare prealabilă

Art. 23. — (1) Dosarul de cercetare prealabilă se prezintă, la finalizarea cercetării prealabile, persoanei în drept pentru a decide una dintre măsurile prevăzute la art. 59³ din Statut.

(2) În cazul în care dispune restituirea dosarului, pentru completarea cercetării prealabile, persoana în drept trebuie să indice, în scris, motivele care justifică măsura.

Conținutul dosarului de cercetare prealabilă

Art. 24. — Dosarul de cercetare prealabilă cuprinde toate documentele întocmite în cadrul operațiunilor administrative aferente procedurii de cercetare prealabilă, după cum urmează:

a) materialul de sesizare a faptei care face obiectul cercetării prealabile;

b) copia actului administrativ prin care s-a declanșat procedura disciplinară și, după caz, a actelor administrative de înlocuire a polițistului desemnat;

c) proiectul raportului de cercetare prealabilă, respectiv raportul de cercetare prealabilă;

d) toate actele întocmite/administrate în perioada desfășurării cercetării prealabile;

e) opis privind documentele existente în dosarul de cercetare prealabilă.

Actele realizate în activitatea de control

Art. 25. — (1) Atunci când pe timpul activităților de control se constată existența unor fapte care pot constitui abateri disciplinare, organele de control pot sesiza, prin notă motivată, persoana care a dispus activitatea de control, pentru a decide cu privire la declanșarea cercetării prealabile.

(2) În cazul în care pe timpul activităților de control nu a fost întocmită nota motivată prevăzută la alin. (1), raportul prevăzut la art. 59⁴ din Statut, prin care se constată fapte care pot constitui abateri disciplinare, reprezintă material de sesizare.

SECȚIUNEA a 3-a

Procedura în fața Consiliului de disciplină

Constituirea colectivului

Art. 26. — (1) Constituirea colectivelor prevăzute la art. 62³ din Statut se realizează prin acte administrative ale persoanelor în drept, din rândul polițiștilor din cadrul unităților pe care le conduc.

(2) La nivelul aparatului central al Ministerului Afacerilor Interne și al structurilor din cadrul acestuia, colectivul se constituie prin act administrativ al ministrului afacerilor interne, la propunerea conducătorilor acestor structuri.

Desemnarea membrilor colectivului

Art. 27. — (1) Membrii colectivului se desemnează în condițiile prevăzute la art. 62³ din Statut.

(2) Membrul colectivului care are cunoștință despre existența vreuneia dintre situațiile prevăzute la art. 17 alin. (1) lit. d)—f) are obligația de a informa în scris emitentul actului administrativ de stabilire a colectivului și de a depune, după caz, documente doveditoare ale susținerilor sale.

Durata mandatului membrilor colectivului

Art. 28. — (1) Membrii colectivului sunt desemnați pentru o perioadă de 3 ani de la data emiterii actului administrativ de nominalizare în colectiv. În aceleași condiții are loc reînnoirea mandatului, cu aceeași perioadă, o singură dată.

(2) Mandatul de membru al colectivului încetează înainte de data prevăzută la alin. (1) în următoarele situații:

a) la data mutării sau transferului din unitatea condusă de persoana în drept care l-a nominalizat;

b) la data încetării raporturilor de serviciu;

c) atunci când intervine una dintre situațiile prevăzute la art. 17 alin. (1) lit. d)—f).

(3) Încetarea mandatului de membru al colectivului se dispune sau, după caz, se constată prin act administrativ. De regulă, prin același act administrativ, se desemnează ca membru al colectivului un alt polițist cu aceeași specialitate, potrivit art. 27 alin. (1).

Constituirea Consiliului

Art. 29. — Atunci când, la finalizarea cercetării disciplinare, se dispune sesizarea și consultarea Consiliului, prin act administrativ al persoanei în drept prevăzute la art. 20 se constituie Consiliul.

Desemnarea membrilor Consiliului

Art. 30. — Desemnarea polițiștilor în Consiliu se realizează în condițiile art. 62⁴ alin. (3) și (4) din Statut.

Încetarea calității de membru al Consiliului

Art. 31. — (1) Calitatea de membru al Consiliului încetează de drept la încetarea calității de membru al colectivului.

(2) Încetarea calității de membru al Consiliului se dispune sau, după caz, se constată prin act administrativ. De regulă, prin același act administrativ se desemnează ca membru al Consiliului un alt polițist cu aceeași specialitate, potrivit art. 30.

Atribuțiile președintelui Consiliului

Art. 32. — Președintele Consiliului are următoarele atribuții principale:

- stabilește locul, data și ora la care au loc ședințele Consiliului;
- conduce ședințele Consiliului;
- coordonează activitatea Consiliului;
- coordonează activitatea secretarului și verifică documentele întocmite de acesta;
- reprezintă Consiliul în fața persoanei în drept.

Atribuțiile secretarului Consiliului

Art. 33. — Secretarul Consiliului are următoarele atribuții principale:

- înregistrează actele necesare desfășurării activității Consiliului;
- îi convoacă, la cererea președintelui, pe membrii Consiliului și citează polițistul cercetat, precum și persoanele care urmează a fi audiate;
- redactează încheierile, procesele-verbale de ședință și alte acte emise de către Consiliu;
- ține evidența și asigură securitatea documentelor gestionate de Consiliu și efectuează alte lucrări necesare în vederea desfășurării activității Consiliului.

Activitatea Consiliului

Art. 34. — (1) Lucrările fiecărei ședințe a Consiliului se consemnează într-un proces-verbal semnat de președinte, de membri și de secretarul acestuia, precum și de către polițistul cercetat și polițistul asistent, atunci când aceștia sunt prezenți.

(2) În cazul în care polițistul cercetat sau polițistul asistent nu poate sau refuză semnarea procesului-verbal ori nu este prezent, se face mențiune despre acest fapt, activitatea desfășurându-se în continuare.

(3) Pentru îndeplinirea rolului și atribuțiilor specifice, de regulă, Consiliul are următoarele atribuții principale:

- citează polițistul cercetat;
- evaluează probele administrate;
- dacă apreciază că se impune, poate solicita polițistului desemnat să ofere clarificările necesare;
- audiază persoane, administrează probe și verifică documente;
- deliberează asupra cauzei;
- întocmește încheierea prevăzută la art. 62 alin. (5) din Statut.

Încheierea Consiliului

Art. 35. — (1) Propunerea din încheiere se formulează pe baza majorității de voturi. Încheierea Consiliului se semnează de toți membrii și de secretar și se prezintă, împreună cu celelalte acte ale dosarului de cercetare disciplinară, persoanei în drept, pentru a decide una dintre măsurile prevăzute la art. 62² din Statut.

(2) Membrul Consiliului care are o altă părere va redacta și semna opinia separată, cu prezentarea considerentelor pe care aceasta se sprijină.

(3) Dosarul de cercetare disciplinară cuprinde toate documentele întocmite în cadrul operațiunilor administrative

aferele cercetării prealabile și procedurii în fața Consiliului, după cum urmează:

- dosarul de cercetare prealabilă prevăzut la art. 24;
- copia actului administrativ prin care s-au dispus sesizarea și consultarea Consiliului;
- toate actele întocmite/administrate în perioada desfășurării procedurii în fața Consiliului;
- încheierea Consiliului;
- opis privind documentele existente în dosarul de cercetare disciplinară.

SECȚIUNEA a 4-a**Măsura administrativ-preventivă****Scopul și consecințele atenționării**

Art. 36. — (1) Persoana în drept dispune atenționarea polițistului atunci când consideră că aplicarea măsurii administrativ-preventive este proporțională cu gravitatea faptei și suficientă pentru atingerea scopului răspunderii disciplinare.

(2) Atenționarea polițistului constă în atragerea atenției cu privire la fapta săvârșită și la luarea unor măsuri de îndreptare, respectiv în indicarea faptului că poate fi sancționat disciplinar pentru fapte ce constituie abateri disciplinare.

(3) În cazul atenționării, pentru aceeași faptă nu mai poate fi dispusă o sancțiune disciplinară.

Gestionarea măsurii

Art. 37. — Atenționarea polițistului se dispune în scris și se comunică acestuia.

SECȚIUNEA a 5-a**Aplicarea sancțiunilor disciplinare****Aplicarea sancțiunilor disciplinare**

Art. 38. — (1) Sancțiunea disciplinară se stabilește și se dispune numai după cercetarea prealabilă și după consultarea Consiliului, cu excepția muștrării scrise și a diminuării salariului funcției de bază cu 5—20% pe o perioadă de 1—3 luni, când persoana în drept poate decide aplicarea sancțiunii fără consultarea Consiliului.

(2) Sancțiunea disciplinară se dispune prin act administrativ al persoanei în drept, cu respectarea termenelor prevăzute la art. 60 alin. (1) și (7) din Statut.

Termenul de prescripție a faptei

Art. 39. — (1) Termenul de 6 luni prevăzut la art. 60 alin. (1) din Statut se calculează de la data la care persoana în drept a luat la cunoștință, în scris, de comiterea faptei.

(2) În situația prevăzută la art. 25, termenul se calculează de la data luării la cunoștință a notei motivate sau, după caz, a raportului de control de către persoana care a dispus activitatea de control.

Comunicarea actului administrativ de sancționare

Art. 40. — (1) Actul administrativ de sancționare se comunică polițistului, prin grija structurii de resurse umane, de regulă, prin înmânare cu semnătură de primire, la sediul unității în care își desfășoară activitatea polițistul cercetat sau la domiciliul/reședința acestuia.

(2) În cazul în care comunicarea nu se poate realiza în condițiile alin. (1), actul administrativ se comunică în condițiile prevăzute la art. 8 alin. (2)—(4), cu excepția comunicării telefonice.

(3) Actul administrativ de sancționare clasificat potrivit legii se aduce la cunoștință polițistului sancționat disciplinar prin intermediul structurii de resurse umane din unitatea în care își desfășoară activitatea. În acest caz, se întocmește un proces-verbal privind modalitatea de comunicare a actului administrativ.

SECȚIUNEA a 6-a**Contestarea sancțiunii****Depunerea contestației**

Art. 41. — (1) Polițistul sancționat poate formula contestație împotriva sancțiunii disciplinare, care se depune la secretariatul

unității conduse de persoana în drept care a dispus sancțiunea disciplinară, în termen de 10 zile lucrătoare de la data luării la cunoștință.

(2) În situația prevăzută la alin.(1), persoana în drept care a dispus sancțiunea disciplinară înaintează, cu celeritate, șefului unității ierarhic superioare dosarul de cercetare disciplinară și un raport motivat cu privire la sancțiunea disciplinară dispusă și la motivele propunerii de respingere sau de admitere a contestației.

(3) În situația în care polițistul sancționat este încadrat în unități ale aparatului central al Ministerului Afacerilor Interne, precum și în situația în care șeful ierarhic al persoanei în drept care a dispus sancțiunea disciplinară este ministrul afacerilor interne, documentele prevăzute la alin. (2) se prezintă acestuia, pentru a dispune cu privire la soluționarea contestației.

(4) În cazul sancțiunilor dispuse de ministrul afacerilor interne, contestarea se realizează potrivit art. 44 alin. (2).

Soluționarea contestației

Art. 42. — (1) Șeful unității ierarhic superioare soluționează contestația, în termen de 20 de zile lucrătoare de la data înregistrării la secretariatul acestei unități, prin decizie motivată.

(2) Decizia motivată trebuie să cuprindă una dintre soluțiile și, respectiv, elementele prevăzute la art. 61 alin. (6) și (7) din Statut.

Comunicarea actelor la soluționarea cauzei

Art. 43. — (1) Decizia motivată se comunică polițistului sancționat, prin grija structurii de resurse umane, de regulă, prin înmănare cu semnătură de primire, la sediul unității în care își desfășoară activitatea polițistul cercetat sau la domiciliul/reședința acestuia.

(2) În cazul în care comunicarea nu se poate realiza în condițiile alin. (1), se aplică în mod corespunzător dispozițiile art. 8 alin. (2)—(4), cu excepția celor de la art. 8 alin. (2) lit. b), precum și a celor de la art. 8 alin. (2) lit. c) referitoare la comunicarea telefonică.

(3) Actul administrativ de sancționare și decizia motivată se comunică și unității care asigură gestiunea resurselor umane.

(4) Prin grija structurii de resurse umane a unității prevăzute la alin. (3), actul administrativ de sancționare și decizia motivată se comunică structurii financiare care asigură plata drepturilor salariale ale polițistului sancționat, dacă sancțiunea disciplinară are efecte pecuniare.

(5) Prevederile art. 40 alin. (3) se aplică în mod corespunzător.

Sesizarea instanței

Art. 44. — (1) După soluționarea contestației, polițistul nemulțumit de sancțiunea aplicată se poate adresa instanței de contencios administrativ, în condițiile legii, fără parcurgerea procedurii prealabile. Cu această ocazie pot fi contestate și celelalte acte care au stat la baza emiterii actului administrativ de sancționare.

(2) Sancțiunea aplicată de ministrul afacerilor interne poate fi contestată de polițistul nemulțumit, în condițiile Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare.

CAPITOLUL IV

Dispoziții tranzitorii și finale

Aplicarea normelor la procedurile disciplinare declanșate

Art. 45. — (1) Pentru procedurile disciplinare declanșate anterior intrării în vigoare a Legii nr. 81/2015 pentru modificarea și completarea Legii nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, precum și pentru modificarea art. 7 alin. (2) din Legea nr. 364/2004 privind organizarea și funcționarea poliției judiciare, stabilirea polițistului desemnat și a membrilor Consiliului se face cu respectarea prevederilor prezentei hotărâri.

(2) Polițistul desemnat sau Consiliul analizează actele de cercetare disciplinară administrate anterior și întocmește un raport sau, după caz, o încheiere, prin care propune spre aprobare persoanei în drept:

a) continuarea procedurii disciplinare, arătând actele care se mențin;

b) clasarea cauzei, în situația în care sancțiunea nu mai poate fi aplicată.

(3) În cazul prevăzut la alin. (2) lit. a), polițistul cercetat este citat în vederea continuării procedurii disciplinare.

(4) Soluția de clasare a cauzei aprobată potrivit alin. (2) lit. b) se comunică polițistului cercetat, cu aplicarea corespunzătoare a art. 40.

Radierea sancțiunilor disciplinare

Art. 46. — Sancțiunile disciplinare aplicate se radiază, de drept, la împlinirea termenelor prevăzute la art. 62⁷ din Statut.

Actualizarea evidențelor de personal

Art. 47. — (1) Atunci când polițistul este recompensat, precum și la rămânerea definitivă a actului administrativ de sancționare în condițiile art. 61 din Statut ori la împlinirea termenelor prevăzute la art. 62⁷ din Statut, se efectuează mențiunile necesare în documentele de evidență.

(2) O copie a actului de recompensare sau sancționare disciplinară se introduce în dosarul personal al polițistului sancționat.

Păstrarea și distrugerea actelor de cercetare disciplinară

Art. 48. — (1) Dosarul de cercetare disciplinară, o copie a contestației polițistului sancționat, raportul motivat prevăzut la art. 41 alin. (2) și o copie a deciziei motivate de soluționare a contestației se păstrează la structura de resurse umane a unității la nivelul căreia s-a desfășurat cercetarea disciplinară.

(2) După împlinirea termenului legal privind radierea sancțiunii, respectiv la anularea ori ridicarea unei sancțiuni, documentele prevăzute la alin. (1) se predau, pentru păstrare, la arhiva unității.

(3) Documentele prevăzute la alin. (1) se distrug în conformitate cu normele legale care reglementează termenele de păstrare potrivit caracterului documentelor și, după caz, nivelului de clasificare a informațiilor conținute.

Intrarea în vigoare

Art. 49. — Prezenta hotărâre intră în vigoare la 3 zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PRIM-MINISTRU

VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

p. Viceprim-ministru, ministrul afacerilor interne,

Ilie Botoș,
secretar de stat

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL AFACERILOR INTERNE

ORDIN

pentru completarea Ordinului ministrului internelor și reformei administrative nr. 521/2008 privind asigurarea structurilor Ministerului Afacerilor Interne care nu dispun de suport logistic propriu

În temeiul art. 7 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Afacerilor Interne, aprobată cu modificări prin Legea nr. 15/2008, cu modificările și completările ulterioare,

viceprim-ministrul, ministrul afacerilor interne, emite următorul ordin:

Art. I. — Ordinul ministrului internelor și reformei administrative nr. 521/2008 privind asigurarea structurilor Ministerului Afacerilor Interne care nu dispun de suport logistic propriu, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 510 din 7 iulie 2008, cu modificările și completările ulterioare, se completează după cum urmează:

— **După articolul 5 se introduc două noi articole, articolele 51 și 52, cu următorul cuprins:**

„Art. 51 — (1) Pentru structurile teritoriale ale Direcției audit public intern, cu excepția sectoarelor 1 și 2 audit public intern — București, decontarea cheltuielilor privind utilitățile, întreținerea, chiriile, lucrările de reparații curente, carburanții, lubrifianții, reparațiile, reviziile, întreținerea mijloacelor de mobilitate, a aparaturii IT și de comunicații, precum și rechizitele, furniturile de birou și imprimantele tipizate se face

conform protocoalelor de asigurare logistică încheiate în acest sens.

(2) Protocoalele prevăzute la alin. (1) se încheie între ordonatorul principal de credite și structurile susținătoare în ale căror imobile funcționează structurile teritoriale ale Direcției audit public intern.

(3) Contravaloarea financiară a drepturilor de hrană și echipament ale personalului din structurile teritoriale ale Direcției audit public intern se asigură din bugetul propriu al ordonatorului principal de credite, prin grija Direcției generale logistice.

Art. 52 — Pentru asigurarea logistică pe linie de spații a Comendurii Garnizoanei se încheie protocoale de asigurare logistică între ordonatorul principal de credite și structurile susținătoare în ale căror imobile funcționează.”

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Viceprim-ministru, ministrul afacerilor interne,
Gabriel Oprea

București, 10 septembrie 2015.
Nr. 113.

ACTE ALE COLEGIULUI MEDICILOR DIN ROMÂNIA

COLEGIUL MEDICILOR DIN ROMÂNIA

DECIZIE

pentru modificarea Deciziei Consiliului național al Colegiului Medicilor din România nr. 20/2015 privind stabilirea datelor organizării alegerilor din mandatul 2015—2019, adoptarea Regulamentului electoral privind alegerea conducerii Colegiului Medicilor din România și aprobarea componenței Comisiei Electorale Centrale

În temeiul art. 418 și 424 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, cu modificările și completările ulterioare,

Consiliul național al Colegiului Medicilor din România d e c i d e:

Art. I. — Decizia Consiliului național al Colegiului Medicilor din România nr. 20/2015 privind stabilirea datelor organizării alegerilor din mandatul 2015—2019, adoptarea Regulamentului electoral privind alegerea conducerii Colegiului Medicilor din România și aprobarea componenței Comisiei Electorale Centrale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 598 din 7 august 2015, se modifică după cum urmează:

— **La articolul 2, alineatul (2) va avea următorul cuprins:**
„(2) Se aprobă componența Comisiei Electorale Centrale, după cum urmează:

- dr. Marius Alexandru Lițu;
- dr. Alexandru Voicu;
- dr. Adrian Nedelciu;
- dr. Laura Agata Țoc;
- dr. Octavian Verescu;
- dr. Fulger Ciupagea;
- dr. Cătălin Chiurciu.”

Art. II. — Prezenta decizie se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Președintele Colegiului Medicilor din România,
Mircea Cintează,
vicepreședinte

București, 28 august 2015.
Nr. 21.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL COMPETENT SĂ JUDECE RECURSUL ÎN INTERESUL LEGII

DECIZIA Nr. 13**din 22 iunie 2015**

Dosar nr. 8/2015

Iulia Cristina Tarcea	— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, președintele completului
Lavinia Curelea	— președintele Secției I civile
Roxana Popa	— președintele delegat al Secției a II-a civile
Ionel Barbă	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Mirela Sorina Popescu	— președintele Secției penale
Paula C. Pantea	— judecător la Secția I civilă
Mihaela Tăbârcă	— judecător la Secția I civilă, judecător-raportor
Cristina Petronela Văleanu	— judecător la Secția I civilă
Romanița Ecaterina Vrînceanu	— judecător la Secția I civilă
Beatrice Ioana Nestor	— judecător la Secția I civilă
Simona Lala Cristescu	— judecător la Secția I civilă
Iulia Manuela Cîrnu	— judecător la Secția a II-a civilă
Mărioara Isailă	— judecător la Secția a II-a civilă
Rodica Zaharia	— judecător la Secția a II-a civilă
Lucia Paulina Brehar	— judecător la Secția a II-a civilă
Minodora Condoiu	— judecător la Secția a II-a civilă
Ileana Izabela Dolache	— judecător la Secția a II-a civilă, judecător-raportor
Emanuel Albu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Gheorghita Luțac	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal, judecător-raportor
Iuliana Măiereanu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Iuliana Rîciu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Angelica Denisa Stănișor	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Eugenia Marin	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Săndel Lucian Macavei	— judecător la Secția penală
Angela Dragne	— judecător la Secția penală

Completul competent să judece recursul în interesul legii este legal constituit conform dispozițiilor art. 516 alin. (2) din Codul de procedură civilă și ale art. 27² alin. (2) lit. b) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Ședința este prezidată de doamna judecătoreasă Iulia Cristina Tarcea, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este reprezentat de doamna Antonia Constantin, procuror-șef-adjunct al Secției judiciare.

La ședința de judecată participă doamna Mihaela Lorena Mitroi, magistrat-asistent desemnat în conformitate cu dispozițiile art. 27³ din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii a luat în examinare recursul în interesul legii formulat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Constanța privind interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 2 alin. (1) lit. f) și art. 10 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, respectiv art. 94 și 95 din Codul de procedură civilă, cu referire la stabilirea naturii și competenței de soluționare a cauzelor având ca obiect acțiuni în pretenții prin care se solicită de către o direcție generală de asistență socială și protecția copilului obligarea unui consiliu județean sau local ori a unei alte direcții generale de asistență socială și protecția copilului la suportarea cheltuielilor de întreținere pentru persoane care beneficiază de măsuri de protecție prevăzute de Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la dosarul cauzei a fost depus raportul întocmit de judecătorii-raportori, precum și punctul de vedere formulat de Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție. De asemenea se referă că s-a depus la dosar opinia specialiștilor în materie de la Facultatea de Drept din cadrul Universității din București, respectiv domnul profesor universitar doctor Viorel Mihai Ciobanu, domnul conferențiar universitar doctor Traian Cornel Briciu și domnul asistent universitar doctor Liviu Gheorghe Zidaru.

Doamna judecătoreasă Iulia Cristina Tarcea, președintele completului de judecată, acordă cuvântul reprezentantului procurorului general asupra recursului în interesul legii.

Doamna procuror Antonia Constantin, reprezentantul procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, solicită admiterea recursului în interesul legii, conform punctului de vedere formulat în scris, apreciind că, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 54 din Legea nr. 448/2006, republicată, cu modificările și completările ulterioare, a dispozițiilor art. 33 și 34 din Normele metodologice de aplicare a prevederilor Legii nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 268/2007, cu modificările și

completările ulterioare, și a dispozițiilor art. 2 alin. (1) lit. f) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, litigiile prin care o direcție generală de asistență socială și protecția copilului solicită obligarea unui consiliu județean sau local ori a unei direcții de asistență socială și protecția copilului la suportarea cheltuielilor de întreținere pentru persoanele care au beneficiat de măsurile de protecție prevăzute de Legea nr. 448/2006, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și Legea nr. 272/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, sunt litigii de contencios administrativ. De asemenea, în interpretarea și aplicarea art. 143 alin. (1) din Legea asistenței sociale nr. 292/2011, raportat la art. 10 alin. (1) teza I din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, competența materială de soluționare a acestor cauze, în primă instanță, aparține tribunalelor, indiferent de cuantumul sumelor pretinse prin cererea de chemare în judecată.

Președintele completului, doamna judecător Iulia Cristina Tarcea, a declarat dezbaterile închise, iar completul de judecată a rămas în pronunțare asupra recursului în interesul legii.

ÎN ALTA CURTE,

deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

1. Problema de drept care a generat practica neunitară

Prin sesizarea Colegiului de conducere al Curții de Apel Constanța s-a arătat că nu există un punct de vedere unitar în practica judiciară privind interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 2 alin. (1) lit. f) și art. 10 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, respectiv art. 94 și 95 din Codul de procedură civilă, cu referire la stabilirea naturii și competenței de soluționare a cauzelor având ca obiect acțiuni în pretenții prin care se solicită de către o direcție generală de asistență socială și protecția copilului obligarea unui consiliu județean sau local ori a unei alte direcții generale de asistență socială și protecția copilului la suportarea cheltuielilor de întreținere pentru persoane care beneficiază de măsuri de protecție prevăzute de Legea nr. 448/2006, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și Legea nr. 272/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

2. Examenul jurisprudențial

Prin recursul în interesul legii s-a arătat că, în practica judiciară, problema de drept enunțată a fost soluționată neunitar.

Examenul jurisprudențial a relevat că în practica instanțelor judecătorești s-au conturat două orientări.

2.1. Într-o primă opinie s-a considerat că aceste litigii au o natură civilă, iar competența de soluționare aparține, în funcție de valoarea pretențiilor, judecătoriei sau tribunalului, ca instanțe de drept comun.

În motivările hotărârilor pronunțate în soluționarea conflictelor de competență s-a reținut că cererile de chemare în judecată au un obiect patrimonial, nefiind precedate de acțiuni în contencios administrativ pentru anularea unui act administrativ sau pentru contestarea refuzului nejustificat al uneia dintre părți, de soluționare în termenul legal a unei cereri, pentru recunoașterea dreptului pretins ori a interesului legitim.

Prevederile art. 54 din Legea nr. 448/2006, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 34 din Normele metodologice de aplicare a prevederilor Legii nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 268/2007, cu modificările și completările ulterioare, invocate prin cererile de chemare în judecată nu fac trimitere la competența instanțelor de contencios administrativ.

Competența acestor instanțe nu poate fi atrasă, chiar dacă litigiul se poartă între două autorități publice cu statut de instituții

bugetare, întrucât această competență este specială și intervine doar în cazurile și condițiile expres prevăzute de lege.

Competența instanțelor de contencios administrativ este expresă și limitativă doar în ipotezele prevăzute de art. 10 și 11 din Normele metodologice de aplicare a prevederilor Legii nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 268/2007, cu modificările și completările ulterioare, care se referă exclusiv la neemiterea, în termenul de 30 de zile, a deciziei ori aprobării de plată pentru dispozitivele medicale solicitate de persoanele cu handicap și la nerezolvarea favorabilă a cererii de reducere cu 50% a taxelor pentru cazare și masă, formulată de studentul cu handicap grav sau accentuat.

Per a contrario, în toate celelalte litigii izvorâte din aplicarea Legii nr. 448/2006, republicată, cu modificările și completările ulterioare, competența aparține instanțelor de drept comun (judecătorii sau tribunale), fiind partajată prin raportare la criteriul valoric, reprezentat de cuantumul pretențiilor.

2.2. În cea de-a doua orientare a jurisprudenței s-a considerat că aceste cauze sunt litigii de contencios administrativ, iar competența de soluționare în primă instanță aparține tribunalelor.

În motivarea hotărârilor judecătorești anexate sesizării de recurs în interesul legii s-a reținut că litigiile deduse judecății în care sunt părți două instituții aparținând sferei autorităților publice nu îmbracă forma clasică a acțiunilor în pretenții, întrucât izvorul obligațional al creanței pretinse nu reprezintă o convenție sau un fapt juridic civil, ci însăși legea, prin normele referitoare la finanțarea asistenței sociale, norme care statuează asupra obligațiilor financiare ale autorităților locale în acest domeniu.

Raportul juridic litigios este unul de contencios administrativ, astfel cum este definit prin art. 2 alin. (1) lit. f) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare.

Astfel, toate părțile aflate în litigiu sunt autorități publice, iar conflictul s-a născut din refuzul unei autorități a administrației publice locale de a soluționa în termenul legal o cerere referitoare la un drept de care se prevalează reclamanta referitor la plata unor sume de bani în temeiul unor acte normative ce reglementează domeniul său de activitate (Legea nr. 272/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, Legea nr. 47/2006 privind sistemul național de asistență socială și Legea asistenței sociale nr. 292/2011), ca urmare a unor prestații sociale efectuate pentru persoane care își au domiciliul pe raza unei alte unități administrativ-teritoriale.

Această orientare s-a fundamentat pe modalitatea de înființare și organizare a serviciilor publice de asistență socială, sub forma direcțiilor generale de asistență socială, în subordinea consiliilor județene și de finanțare a acestor servicii din fondurile alocate de la bugetul de stat sau de la bugetele locale, potrivit art. 32 lit. c), art. 37 și art. 40 alin. (1) din Legea nr. 47/2006 și, respectiv, art. 112 alin. (2) lit. i) și alin. (3) lit. k) din Legea nr. 292/2011.

Din aceste perspective s-a considerat că obiectul raportului juridic dedus judecății este reprezentat de obligația părâtului de a emite o hotărâre prin care să se stabilească contribuția colectivității la finanțarea activităților de protecție a persoanelor defavorizate, deci de a emite un act administrativ, iar conținutul raportului juridic îl formează drepturile și obligațiile subiectelor acestui raport a cărui particularitate este dată de faptul că reprezintă, în același timp, o obligație legală pentru autoritățile publice, părți ale raportului juridic astfel creat.

S-a considerat și că natura juridică a litigiului, de contencios administrativ, este dată de obiectul cererii de chemare în judecată — refuzul nejustificat al autorității publice părâte de soluționare a unei cereri referitoare la un drept pretins de autoritatea publică reclamantă sau de a executa un act

administrativ, ceea ce în sensul art. 2 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, constituie un act administrativ asimilat.

Așadar, prin aplicarea art. 10 alin. (1) teza I din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, raportat la nivelul autorității pârâte, competența de soluționare în primă instanță a acestor cauze aparține tribunalului, ca instanță de contencios administrativ.

3. Opinia Colegiului de conducere al Curții de Apel Constanța

Colegiul de conducere al Curții de Apel Constanța, cel care a constatat existența unei practici judiciare neunitare la nivelul instanțelor naționale și, prin Hotărârea nr. 5 din 18 martie 2015, a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării asupra problemei de drept deduse judecării, nu s-a pronunțat prin actul de sesizare asupra orientării jurisprudențiale pe care o consideră ca fiind legală.

4. Opinia procurorului general

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a apreciat că cea de-a doua orientare jurisprudențială este în acord cu litera și spiritul legii, pentru considerente arătate în continuare.

Determinarea naturii juridice a litigiilor vizate prin sesizarea de recurs în interesul legii depinde de stabilirea, în prealabil, a naturii raporturilor juridice create între părțile din aceste litigii.

În cauzele analizate, prin cererile de chemare în judecată, reclamantele, direcții generale de asistență socială și protecția copilului, organizate, fie în subordinea consiliilor județene, fie a consiliilor locale ale sectoarelor municipiului București, au solicitat obligarea unor direcții generale de asistență socială și protecția copilului ori a consiliilor județene sau locale de sector la plata sumelor aferente cheltuielilor de întreținere pentru persoanele cu handicap (copii și adulți) îngrijite în centre rezidențiale ori pentru copiii cu handicap școlarizați în alte județe/sectoare ale municipiului București decât cele de domiciliu.

Părțile aflate în litigiu sunt autorități ale administrației publice locale investite prin lege cu realizarea unui serviciu public de asistență socială pentru persoanele cu handicap, ceea ce, în plan instituțional, le conferă *ex lege* calitatea de furnizori publici de servicii sociale și supune activitatea desfășurată de acestea unui regim juridic de drept public, derogatoriu de la dreptul comun.

Cauza comună a acțiunilor în justiție analizate, în sensul de *causa petendi*, o constituie refuzul expres sau tacit al autorităților publice pârâte de a contribui potrivit dispozițiilor legale care dau expresie principiului proximității ce guvernează furnizarea serviciilor sociale, în general, și a serviciilor sociale pentru persoanele cu handicap, în particular, la cheltuielile de întreținere suportate de autoritatea publică reclamantă, refuz apreciat de aceasta din urmă ca nejustificat din perspectiva propriilor drepturi și interese legitime.

Din această perspectivă se observă că drepturile și interesele a căror realizare se urmărește pe calea acțiunilor în justiție excedează sferei dreptului privat și intră în componența capacității administrative a autorităților publice reclamante, ca aptitudine recunoscută de lege, de a fi părți în raporturi juridice de drept administrativ determinate de realizarea competențelor lor, astfel cum sunt stabilite prin acte normative ce reglementează organizarea și funcționarea acestor autorități ale administrației publice.

În consecință, raporturile juridice create între cele două direcții generale de asistență socială și protecția copilului implicate în furnizarea serviciului de asistență socială în modalitățile prevăzute de art. 54 din Legea nr. 448/2006, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și, respectiv, art. 49 alin. (3) din Legea nr. 272/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, sunt raporturi de drept

administrativ de colaborare, astfel cum această tipologie a fost definită în literatura de specialitate și se identifică în cadrul normativ aplicabil.

Aceste raporturi juridice au ca obiect furnizarea, de către una dintre părți (direcție generală de asistență socială și protecția copilului), a unor servicii sociale pentru beneficiarii ce au domiciliul/reședința în raza altei unități administrativ-teritoriale.

În conținutul acestor raporturi juridice intră dreptul autorității publice furnizoare a serviciului social, de a-i fi restituită o parte din cheltuielile efectuate cu îngrijirea beneficiarului serviciului, ceea ce, din perspectiva dreptului public, constituie un act de gestiune a serviciului public.

Corelativ, în privința autorității publice de la domiciliul/reședința beneficiarului, autoritate care solicită și obține furnizarea serviciului social în această modalitate, prin art. 54 alin. (4) din Legea nr. 448/2006, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și art. 33, respectiv art. 34 alin. (4) din Normele metodologice de aplicare a prevederilor Legii nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 268/2007, cu modificările și completările ulterioare, se instituie o obligație legală de decontare a cheltuielilor, pe baza costului mediu lunar. Aceste cheltuieli se suportă din bugetul consiliului județean/local al unității administrativ-teritoriale în care persoana cu handicap asistată își are domiciliul.

Solicitarea conducătorului direcției generale de asistență socială și protecția copilului din unitatea administrativ-teritorială în care persoana cu handicap își are domiciliul/reședința, de admitere a acestei persoane într-un centru rezidențial public din alt județ, în temeiul art. 34 alin. (2) din Normele metodologice de aplicare a prevederilor Legii nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 268/2007, cu modificările și completările ulterioare, cuprinde și acordul acestei direcții de a achita costul mediu lunar de cheltuieli stabilit pentru centrul rezidențial în care urmează a fi admisă persoana cu handicap.

Totodată, potrivit art. 2 alin. (2) din Ordinul președintelui Autorității Naționale pentru Persoanele cu Handicap nr. 468/2009 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea art. 54 alin. (4) din Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap, această solicitare constituie actul administrativ în baza căruia se realizează decontarea cheltuielilor.

În situațiile în care între autoritățile publice aflate în litigiu s-au încheiat convențiile prevăzute de art. 34 alin. (4) din Normele metodologice de aplicare a prevederilor Legii nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 268/2007, cu modificările și completările ulterioare, întregul ansamblu se circumscrie tipologiei contractelor administrative, astfel cum acestea sunt definite prin art. 2 alin. (1) lit. c) teza a II-a din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, de vreme ce sunt contracte încheiate între autorități publice și au ca obiect prestarea unor servicii publice.

Refuzul de decontare a cheltuielilor provenit de la autoritatea publică pârâtă are valențele juridice ale neexecutării obligației legale, asumate și pe calea unui act administrativ unilateral, astfel încât acțiunile în justiție analizate au ca finalitate realizarea unui control de plină jurisdicție asupra acestui refuz (expres sau tacit) de executare, ce constituie el însuși un act administrativ asimilat, în sensul art. 2 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare.

Competența instanțelor de contencios administrativ este atrasă în aceste situații de prevederile art. 41 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 68/2003 privind serviciile sociale,

aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 515/2003, cu modificările și completările ulterioare, și de art. 143 alin. (1) din Legea nr. 292/2011.

Aceste două norme sunt aplicabile cu titlu de lege generală tuturor actelor administrative tipice sau asimilate, inclusiv contractelor administrative privind furnizarea serviciilor sociale, în măsura în care prin acte normative speciale care ar reglementa anumite domenii ale serviciului public de asistență socială nu este instituită o altă competență, în favoarea instanțelor de drept comun.

Or, se observă că Legea nr. 448/2006, republicată, cu modificările și completările ulterioare, nu conține astfel de dispoziții contrare în legătură cu jurisdicția actelor administrative emise de autoritățile publice implicate în furnizarea serviciilor sociale, acte prin care s-au creat raporturi juridice între aceste autorități.

Având în vedere natura juridică, de drept administrativ, a raporturilor juridice create între autoritățile publice aflate în litigiu, faptul că aceste litigii rezultă din neexecutarea unui act administrativ unilateral cu caracter individual, iar pretențiile formulate decurg din această neexecutare, s-a apreciat că aceste cauze aparțin competenței de soluționare a instanțelor de contencios administrativ, potrivit art. 2 alin. (1) lit. f) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare.

În aceste situații, competența materială se determină potrivit art. 10 alin. (1) teza I din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, prin aplicarea criteriului rangului, în sistemul administrației publice, a autorității emitente a actului administrativ tipic sau asimilat.

Întrucât în toate cauzele analizate, autoritățile administrației publice pârâte sunt organizate și funcționează la nivel local sau județean, competența de soluționare în prima instanță aparține tribunalelor, indiferent de valoarea pretențiilor.

5. Punctul de vedere teoretic exprimat de specialiștii din cadrul Facultății de Drept — Universitatea din București

La data de 27 mai 2015 a fost înregistrat la dosar punctul de vedere formulat de specialiștii în materie de la Facultatea de Drept din cadrul Universității din București, respectiv domnul profesor universitar doctor Viorel Mihai Ciobanu, domnul conferențiar universitar doctor Traian Cornel Briciu și domnul asistent universitar doctor Liviu Gheorghe Zidaru.

Potrivit opiniei exprimate s-a apreciat că acțiunile la care se referă recursul în interesul legii sunt de competența instanțelor de contencios administrativ, respectiv a tribunalelor, în raport cu rangul autorităților publice implicate în conflict (autorități locale), față de dispozițiile art. 10 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare.

Invocându-se prevederile art. 54 din Legea nr. 448/2006, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 34 din Normele metodologice de aplicare a prevederilor Legii nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 268/2007, cu modificările și completările ulterioare, s-a observat o discordanță între dispozițiile art. 54 alin. (1) din Legea nr. 448/2006, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care se referă la dreptul persoanei cu handicap de a fi îngrijită la centrul din localitatea sa de domiciliu sau de reședință și dispozițiile art. 34 din Normele metodologice de aplicare a prevederilor Legii nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 268/2007, cu modificările și completările ulterioare, din care rezultă că, dacă persoana cu handicap este îngrijită într-un centru aflat în alt loc decât cel de domiciliu (care poate fi, însă, cel de reședință), cheltuielile

aferente trebuie decontate de bugetul consiliului județean/local în care persoana cu handicap asistată are domiciliul.

Litigiile astfel generate, având ca obiect recuperarea cheltuielilor aferente îngrijirii persoanelor cu handicap, nu sunt litigii de drept privat, simple pretenții civile, iar dispozițiile art. 94 pct. 1 lit. k) din Codul de procedură civilă, care se referă la competența judecătorească de a soluționa „orice alte cereri evaluabile în bani în valoare de până la 200.000 lei inclusiv, indiferent de calitatea părților, profesioniști sau neprofesioniști”, sunt inaplicabile, întrucât aceste dispoziții au în vedere raporturi de drept privat, iar nu orice litigiu patrimonial având ca obiect plata unei sume de până la 200.000 lei, indiferent de natura sa juridică.

Așa fiind, s-a apreciat că sunt aplicabile dispozițiile de drept comun ale art. 95 pct. 1 din Codul de procedură civilă, care conferă competența de soluționare a cauzei tribunalului, ca primă instanță de drept comun.

S-a mai arătat că mecanismul de decontare a cheltuielilor instituit de art. 54 din Legea nr. 448/2006, republicată, cu modificările și completările ulterioare, reprezintă în mod evident un raport de putere publică, de drept administrativ, între autoritățile implicate. Raportul juridic litigios este unul de drept public, părțile acestuia fiind două autorități publice: autoritatea publică reclamantă pretinde un drept corelativ obligațiilor ce incumbă, potrivit legii, autorității publice pârâte, în exercitarea atribuțiilor care îi sunt conferite de norme juridice cu caracter administrativ.

Faptul că Hotărârea Guvernului nr. 268/2007 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a prevederilor Legii nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap, cu modificările și completările ulterioare, prevede expres competența instanțelor de contencios doar în alte situații nu are nicio relevanță juridică, normele de competență fiind stabilite numai prin lege, conform art. 126 alin. (2) din Constituția României, iar competența instanțelor de contencios administrativ rezultă din dispozițiile art. 10 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare.

Prin urmare s-a apreciat că suntem în prezența contenciosului administrativ, astfel cum este definit de art. 2 alin. (1) lit. f) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare.

Împrejurarea că, în astfel de cauze, inclusiv reclamanta are calitatea de autoritate publică nu este de natură să excludă incidența Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, chiar dacă definiția persoanei vătămate, cuprinsă în art. 2 alin. (1) lit. a) din această lege, are un caracter mai restrictiv, legiuitorul având în vedere doar situația tipică, în care persoana vătămată este o altă persoană fizică ori o persoană juridică de drept privat, iar nu și situația în care entitatea care reclamă nerespectarea unui drept conferit de lege este chiar o altă autoritate publică.

S-a apreciat însă, că față de dispozițiile art. 2 alin. (1) lit. f), ca și ale art. 8 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, referitor la obiectul acțiunii în contencios administrativ, litigiile de acest gen sunt litigii de contencios administrativ, întrucât conflictul juridic s-a născut fie din emiterea sau încheierea, după caz, a unui act administrativ, în sensul acestei legi, fie din nesoluționarea în termenul legal ori din refuzul nejustificat de a rezolva o cerere referitoare la un drept sau la un interes legitim, astfel cum prevede legea organică în materie.

Astfel, în mod necesar, cererea în fața instanței de contencios administrativ este precedată de o cerere de restituire a sumelor de bani despre care se consideră că fac obiectul obligației de decontare, cerere pe care autoritatea publică solicitată fie o respinge, fie o lasă nesoluționată, în ambele

cazuri fiind în prezența unui act administrativ (tipic, respectiv asimilat) supus cenzurii instanței de contencios administrativ, potrivit art. 2 alin. (2) și art. 8 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare.

Chiar dacă, în mod atipic, în practică se formulează, uneori, direct o acțiune în pretenții, fără a se cere explicit anularea actului administrativ (tipic — de refuz al restituirii sumei) sau asimilat (tăcerea față de o eventuală solicitare anterioară, extrajudiciară), suntem în prezența atacării cel puțin implicite a respectivului act administrativ (tipic ori asimilat), iar existența sau nu a unui astfel de capăt de cerere constituie, într-adevăr, o chestiune de admisibilitate, de stabilit de către instanța de contencios administrativ competentă în raport cu natura raportului litigios (de drept public) și cu obiectul acestei acțiuni (obligarea la emiterea unui act de autoritate prin care să se dispună plata unei sume de bani, întrucât executarea obligației de plată ar avea loc în temeiul unei hotărâri formale a consiliului local sau județean, date în executarea hotărârii judecătorești), neavând relevanță eventuala calificare contrară dată de reclamant, întrucât instanța judecătorească este datoare să pună în discuția părților și să stabilească în mod corect calificarea juridică a raportului juridic dedus judecății, potrivit art. 22 alin. (4) din Codul de procedură civilă.

Ca atare, numai instanța de contencios administrativ competentă, potrivit art. 10 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, poate verifica admisibilitatea cererii în contencios administrativ, prin raportare la existența sau inexistența unei cereri prelabile de restituire și a unui refuz nejustificat de soluționare a cererii, însă neparcurgerea acestei etape obligatorii nu imprimă cererii o natură juridică civilă, întrucât în caz contrar reclamanta și-ar putea alege în mod arbitrar natura acțiunii în justiție la care recurge.

6. Raportul asupra recursului în interesul legii

Prin raportul întocmit de judecătorii-raportori s-a propus soluția de admitere a recursului în interesul legii și pronunțării unei decizii în sensul că, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 2 alin. (1) lit. f) și art. 10 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, respectiv art. 94 și 95 din Codul de procedură civilă, litigiile având ca obiect acțiuni prin care se solicită de către o direcție generală de asistență socială și protecția copilului obligarea unui consiliu județean sau local ori a unei alte direcții generale de asistență socială și protecția copilului la suportarea cheltuielilor de întreținere pentru persoane care beneficiază de măsuri de protecție prevăzute de Legea nr. 448/2006, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și Legea nr. 272/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, sunt de competența instanțelor de contencios administrativ.

7. Înalta Curte de Casație și Justiție

Examinând sesizarea cu recurs în interesul legii, raportul întocmit de judecătorii-raportori, precum și dispozițiile legale ce se solicită a fi interpretate în mod unitar, se constată următoarele:

Înalta Curte de Casație și Justiție a fost legal sesizată, iar recursul în interesul legii este admisibil, fiind îndeplinite cumulativ cerințele impuse de dispozițiile art. 514 și 515 din Codul de procedură civilă, referitoare la autorul sesizării și existența unei practici neunitare în ceea ce privește interpretarea și aplicarea dispozițiilor legale ce formează obiectul judecății, așa cum rezultă din hotărârile judecătorești depuse la dosar.

Astfel, Înalta Curte de Casație și Justiție este chemată să interpreteze, în vederea aplicării unitare, dispozițiile art. 2 alin. (1) lit. f) și art. 10 din Legea contenciosului administrativ

nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, respectiv art. 94 și 95 din Codul de procedură civilă.

În esență, problema de drept care a fost soluționată diferit de instanțele judecătorești, raportat la dispozițiile legale menționate, vizează natura juridică și competența de soluționare a cauzelor având ca obiect acțiuni prin care se solicită de către o direcție generală de asistență socială și protecția copilului obligarea unui consiliu județean sau local ori a unei alte direcții generale de asistență socială și protecția copilului la suportarea cheltuielilor de întreținere pentru persoane care beneficiază de măsuri de protecție prevăzute de Legea nr. 448/2006, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și Legea nr. 272/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Dispozițiile legale vizate de recursul în interesul legii și alte dispoziții legale relevante sunt următoarele:

— art. 54 din Legea nr. 448/2006, republicată, cu modificările și completările ulterioare, conform cărora:

„Art. 54. — (1) Persoana cu handicap are dreptul să fie îngrijită și protejată într-un centru din localitatea/județul în a cărei/cărui rază teritorială își are domiciliul sau reședința.

(2) Finanțarea centrelor publice se face din bugetele proprii ale județelor, respectiv ale sectoarelor municipiului București, pe teritoriul cărora funcționează acestea.

(3) În cazul în care nevoile individuale ale persoanei cu handicap nu pot fi asigurate în condițiile prevăzute la alin. (1), persoana cu handicap poate fi îngrijită și protejată într-un centru aflat în altă unitate administrativ-teritorială.

(4) Decontarea cheltuielilor dintre autoritățile administrației publice locale se face în baza costului mediu lunar al cheltuielilor efectuate în luna anterioară de centrul în care persoana cu handicap este îngrijită și protejată.

(5) Modalitatea de decontare va fi stabilită prin normele metodologice de aplicare a prevederilor prezentei legi.”;

— art. 46 și art. 49 din Legea nr. 272/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare:

„Art. 46. — (1) Copilul are dreptul de a se bucura de cea mai bună stare de sănătate pe care o poate atinge și de a beneficia de serviciile medicale și de recuperare necesare pentru asigurarea realizării efective a acestui drept.

(2) Accesul copilului la servicii medicale și de recuperare, precum și la medicația adecvată stării sale în caz de boală este garantat de către stat, costurile aferente fiind suportate din Fondul național unic de asigurări sociale de sănătate și de la bugetul de stat.

(3) Organele de specialitate ale administrației publice centrale, autoritățile administrației publice locale, precum și orice alte instituții publice sau private cu atribuții în domeniul sănătății sunt obligate să adopte, în condițiile legii, toate măsurile necesare pentru:

- a) reducerea mortalității infantile;
- b) asigurarea și dezvoltarea serviciilor medicale primare și comunitare;
- c) prevenirea malnutriției și a îmbolnăvirilor;
- d) asigurarea serviciilor medicale pentru gravide în perioada pre- și postnatală, indiferent dacă acestea au sau nu au calitatea de persoană asigurată în sistemul asigurărilor sociale de sănătate;
- e) informarea părinților și a copiilor cu privire la sănătatea și alimentația copilului, inclusiv cu privire la avantajele alăptării, igienei și salubrității mediului înconjurător;
- f) dezvoltarea de acțiuni și programe pentru ocrotirea sănătății și de prevenire a bolilor, de asistență a părinților și de educație, precum și de servicii în materie de planificare familială;
- g) verificarea periodică a tratamentului copiilor care au fost plasați pentru a primi îngrijire, protecție sau tratament;

h) asigurarea confidențialității consultanței medicale acordate la solicitarea copilului;

i) derularea sistematică în unitățile școlare de programe de educație pentru viață, inclusiv educație sexuală pentru copii, în vederea prevenirii contactării bolilor cu transmitere sexuală și a gravidității minorelor.

(4) Părinții sunt obligați să solicite asistență medicală pentru a asigura copilului cea mai bună stare de sănătate pe care o poate atinge și pentru a preveni situațiile care pun în pericol viața, creșterea și dezvoltarea copilului.

(5) În situația excepțională în care viața copilului se află în pericol iminent ori există riscul producerii unor consecințe grave cu privire la sănătatea sau integritatea acestuia, medicul are dreptul de a efectua acele acte medicale de strictă necesitate pentru a salva viața copilului, chiar fără a avea acordul părinților sau al altui reprezentant legal al acestuia.

(6) Vizitele periodice ale personalului medical de specialitate la domiciliul gravidelor și al copiilor până la împlinirea vârstei de un an sunt obligatorii, în vederea ocrotirii sănătății mamei și copilului, educației pentru sănătate, prevenirii abandonului, abuzului, neglijării, exploatarei și oricărei forme de violență asupra copilului.”

„Art. 49. — (1) Copilul cu handicap are dreptul la îngrijire specială, adaptată nevoilor sale.

(2) Copilul cu handicap are dreptul la educație, recuperare, compensare, reabilitare și integrare, adaptate posibilităților proprii, în vederea dezvoltării personalității sale.

(3) În vederea asigurării accesului la educație, recuperare și reabilitare, copilul cu handicap poate fi școlarizat în alt județ/sector al municipiului București decât cel de domiciliu, cu suportarea cheltuielilor din bugetul județului/sectorului în care se află unitatea de învățământ.

(4) Îngrijirea specială trebuie să asigure dezvoltarea fizică, mentală, spirituală, morală sau socială a copiilor cu handicap. Îngrijirea specială constă în ajutor adecvat situației copilului și părinților săi ori, după caz, situației celor cărora le este încredințat copilul și se acordă gratuit, ori de câte ori acest lucru este posibil, pentru facilitarea accesului efectiv și fără discriminare al copiilor cu handicap la educație, formare profesională, servicii medicale, recuperare, pregătire, în vederea ocupării unui loc de muncă, la activități recreative, precum și la orice alte activități apte să le permită deplina integrare socială și dezvoltare a personalității lor.

(5) Organele de specialitate ale administrației publice centrale și autoritățile administrației publice locale sunt obligate să inițieze programe și să asigure resursele necesare dezvoltării serviciilor destinate satisfacerii nevoilor copiilor cu handicap și ale familiilor acestora în condiții care să le garanteze demnitatea, să le favorizeze autonomia și să le faciliteze participarea activă la viața comunității.”

— art. 2 alin. (1) lit. f) și art. 10 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare:

„Art. 2. — (1) În înțelesul prezentei legi, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

(...) f) *contencios administrativ* — activitatea de soluționare de către instanțele de contencios administrativ competente potrivit legii organice a litigiilor în care cel puțin una dintre părți este o autoritate publică, iar conflictul s-a născut fie din emiterea sau încheierea, după caz, a unui act administrativ, în sensul prezentei legi, fie din nesoluționarea în termenul legal ori din refuzul nejustificat de a rezolva o cerere referitoare la un drept sau la un interes legitim.”

„Art. 10. — (1) Litigiile privind actele administrative emise sau încheiate de autoritățile publice locale și județene, precum și cele care privesc taxe și impozite, contribuții, datorii vamale, precum și accesorii ale acestora de până la 1.000.000 de lei se

soluționează în fond de tribunalele administrativ-fiscale, iar cele privind actele administrative emise sau încheiate de autoritățile publice centrale, precum și cele care privesc taxe și impozite, contribuții, datorii vamale, precum și accesorii ale acestora mai mari de 1.000.000 de lei se soluționează în fond de secțiile de contencios administrativ și fiscal ale curților de apel, dacă prin lege organică specială nu se prevede altfel.

(1) Toate cererile privind actele administrative emise de autoritățile publice centrale care au ca obiect sume reprezentând finanțarea nerambursabilă din partea Uniunii Europene, indiferent de valoare, se soluționează în fond de secțiile de contencios administrativ și fiscal ale curților de apel.

(2) Recursul împotriva sentințelor pronunțate de tribunalele administrativ-fiscale se judecă de secțiile de contencios administrativ și fiscal ale curților de apel, iar recursul împotriva sentințelor pronunțate de secțiile de contencios administrativ și fiscal ale curților de apel se judecă de Secția de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție, dacă prin lege organică specială nu se prevede altfel.

(3) Reclamantul se poate adresa instanței de la domiciliul său sau celei de la domiciliul pârâtului. Dacă reclamantul a optat pentru instanța de la domiciliul pârâtului, nu se poate invoca excepția necompetenței teritoriale.”

— art. 94 pct. 1 lit. k) și art. 95 din Codul de procedură civilă:

„Art. 94. — Judecătorii judecă:

1. în primă instanță, următoarele cereri al căror obiect este evaluabil sau, după caz, neevaluabil în bani:

(...) k) orice alte cereri evaluabile în bani în valoare de până la 200.000 lei inclusiv, indiferent de calitatea părților, profesioniști sau neprofesioniști.”

„Art. 95. — Tribunalele judecă:

1. în primă instanță, toate cererile care nu sunt date prin lege în competența altor instanțe;

2. ca instanțe de apel, apelurile declarate împotriva hotărârilor pronunțate de judecătorii în primă instanță;

3. ca instanțe de recurs, în cazurile anume prevăzute de lege;

4. orice alte cereri date prin lege în competența lor.”

Cu privire la prezentul recurs în interesul legii se constată că litigiile vizate prin sesizare intră în sfera contenciosului administrativ, având în vedere calitatea părților, de autorități publice, iar obiectul acestora îl constituie refuzul de soluționare a unor cereri referitoare la un drept prevăzut de lege.

Pe cale de consecință, competența de soluționare a unor asemenea litigii revine instanțelor de contencios administrativ.

Natura juridică a drepturilor și obligațiilor corelative de a finanța sistemul de asistență socială este una de drept administrativ, deoarece aplicarea prevederilor legale invocate în sesizare vizează organizarea și stabilirea atribuțiilor organelor administrației publice și raporturile dintre aceste organe.

Potrivit dispozițiilor art. 32 lit. c) și art. 37 din Legea nr. 47/2006 privind sistemul național de asistență socială (în vigoare până la data de 22 decembrie 2011) consiliile județene înființează și organizează, în subordinea lor, direcții generale de asistență socială cu atribuții de sprijin financiar și tehnic pentru susținerea serviciilor sociale; asistența socială se finanțează, în principal, din fonduri alocate de la bugetul de stat sau de la bugetele locale, iar conform art. 40 alin. (1) din aceeași lege, de la bugetele județelor se alocu fonduri pentru finanțarea serviciilor sociale organizate la nivelul județului și pentru finanțarea prestațiilor sociale stabilite prin hotărâri ale consiliilor județene și ale municipiilor, ale orașelor și ale comunelor sau prin legi speciale, după caz.

În raport cu dispozițiile Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, natura juridică a raportului dedus judecății este evident una de drept administrativ, deoarece aplicarea prevederilor legale invocate

prin acțiuni vizează organizarea și îndeplinirea atribuțiilor organelor administrației publice locale și raporturile dintre aceste organe — competențele consiliului local și ale consiliului județean, pe de o parte, și finanțarea direcției generale de asistență socială și protecția copilului, pe de altă parte, toate implicând organul de administrație locală.

Izvorul obligației de plată a sumelor reprezentând diferența dintre costul mediu lunar și contribuția lunară de întreținere care revine ca obligație de plată pentru beneficiarii de servicii de asistență socială — persoane cu domiciliu în alte localități — îl constituie un act administrativ.

În aplicarea reglementărilor în materia asistenței sociale, organele administrației publice locale au obligația de a stabili prin acte administrative contribuția colectivității la finanțarea activităților de protecție a persoanelor defavorizate.

Conținutul raporturilor de drept administrativ îl formează drepturile și obligațiile subiectelor acestui raport, a căror particularitate este aceea că exercitarea drepturilor subiective constituie o obligație legală.

Trebuie subliniat în acest context că, potrivit art. 2 alin. (2) din Ordinul președintelui Autorității Naționale pentru Persoanele cu Handicap nr. 468/2009 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea art. 54 alin. (4) din Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap, solicitarea conducătorului direcției generale de asistență socială și protecția copilului din unitatea administrativ-teritorială în care persoana cu handicap își are domiciliul, privind admiterea acesteia într-un centru rezidențial public din alt județ decât cel de domiciliu, reprezintă actul administrativ în baza căruia se realizează decontarea cheltuielilor.

De altfel, natura juridică a litigiilor având ca obiect acordarea beneficiilor de asistență socială și furnizarea serviciilor sociale —

inclusiv cele reglementate de Legea nr. 448/2006, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și Legea nr. 272/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare — rezultă cu evidență din prevederile art. 143 alin. (1) din Legea asistenței sociale nr. 292/2011.

Potrivit acestui text de lege, actele administrative emise de autoritățile publice centrale și locale privind acordarea beneficiilor de asistență socială și furnizarea serviciilor sociale pot fi atacate pe calea contenciosului administrativ, în baza condițiilor prevăzute de Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare.

Argumentul potrivit căruia obiectul litigiilor îl constituie pretenții de natură civilă și, astfel, excedează sferei contenciosului administrativ, stabilită prin art. 8 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, nu poate fi reținut cât timp aceste pretenții nu își au izvorul în raporturi juridice civile, ci chiar în lege.

Având în vedere cele mai sus menționate, litigiilor având ca obiect acțiuni în pretenții prin care se solicită de către o direcție generală de asistență socială și protecția copilului obligarea unui consiliu județean sau local ori a unei alte direcții generale de asistență socială și protecția copilului la suportarea cheltuielilor de întreținere pentru persoane care beneficiază de măsuri de protecție prevăzute de Legea nr. 448/2006, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și Legea nr. 272/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, le sunt aplicabile prevederile art. 10 alin. (1) teza I din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, competența de soluționare în primă instanță revenind tribunalelor — secțiile de contencios administrativ.

Pentru considerentele arătate, în temeiul dispozițiilor art. 517 alin. (1), cu referire la art. 514 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE,

În numele legii,

DECIDE:

Admite recursul în interesul legii formulat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Constanța și, în consecință, stabilește că: În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 2 alin. (1) lit. f) și art. 10 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, respectiv art. 94 și art. 95 din Codul de procedură civilă, litigiile având ca obiect acțiuni prin care se solicită de către o direcție generală de asistență socială și protecția copilului obligarea unui consiliu județean sau local ori a unei alte direcții generale de asistență socială și protecția copilului la suportarea cheltuielilor de întreținere pentru persoane care beneficiază de măsuri de protecție prevăzute de Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, republicată, cu modificările și completările ulterioare, sunt de competența instanțelor de contencios administrativ.

Obligatorie, potrivit art. 517 alin. (4) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 22 iunie 2015.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
IULIA CRISTINA TARCEA

Magistrat-asistent,
Mihaela Lorena Mitroi

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2015 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
			12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	920	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	60	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	200	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	550	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	6.600	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	252	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	48	600		55
8.	Colecția Legislația României	4	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2015 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

